

DCERY PANSTVÍ FOXCOTE

Tři generace. Dvě léta. Pravda, která může otrávit vším.

Eve Chase

**DCERY
PANSTVÍ
FOXCOTE**

THE GLASS HOUSE

© Eve Chase Ltd, 2020

Všechna práva vyhrazena.

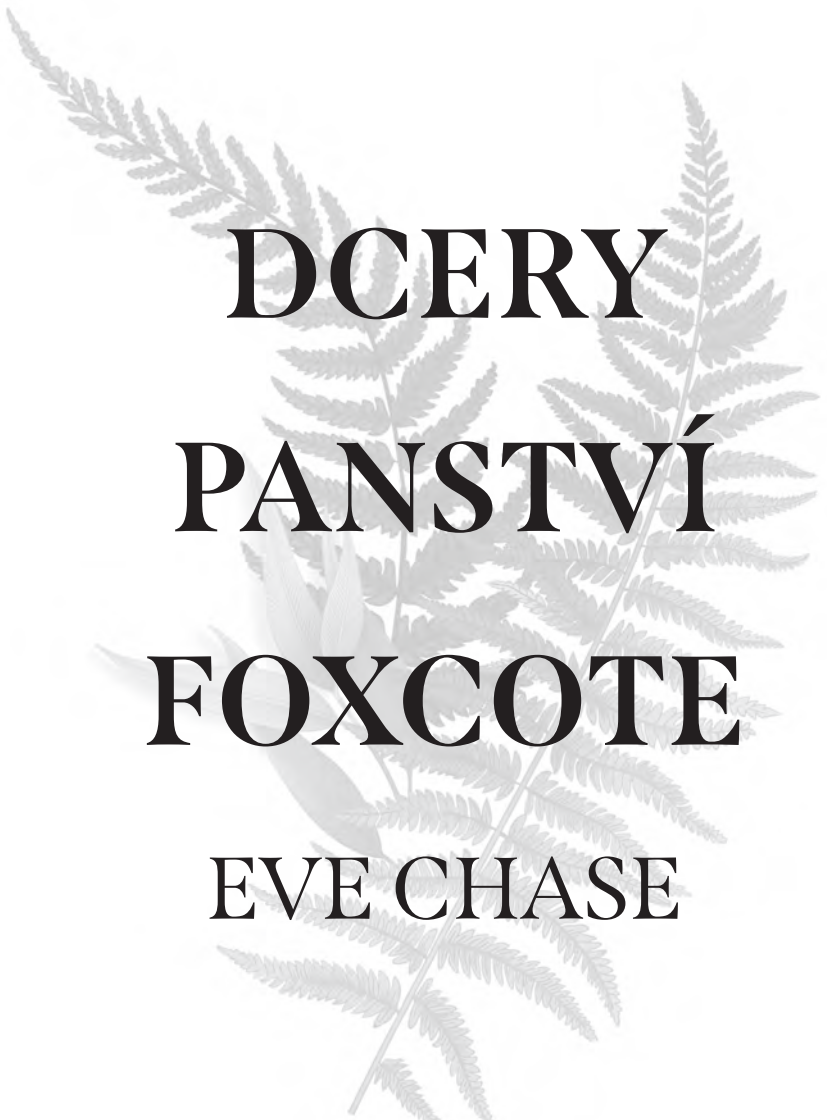
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2023

Cover © Jon Kennedy / MJ, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3598-3 (pdf)

**DCERY
PANSTVÍ
FOXCOTE
EVE CHASE**

přeložila Kateřina Elisová

VENDETA

Věnováno mé rodině

Jaký je smysl života? To bylo vše – prostá otázka; otázka, která s léty na člověka doléhá stále víc. Nikdy neučinila ten velký objev. Ten velký objev možná nikdy neučiní. Místo toho tu jsou malé každodenní zázraky, zjevení, zápalky nečekaně zažehnuté ve tmě; tohle je jedna z nich.

*Virginia Woolf, K majáku
překlad Kateřina Hilská*

TĚLO NALEZENÉ V LESE

29. srpna 1971

Gloucestershire Enquirer

Včera bylo u domu v oblasti Deanského lesa objeveno tělo. Úmrtí se vyšetřuje jako podezřelé. Šokovaní místní obyvatelé deníku *Enquirer* sdělili, že usedlost – panství Foxcote – vlastní rodina Harringtonových, kteří se přistěhovali začátkem tohoto měsíce po požáru ve svém londýnském domě. Obyvatel z nejbližší vesnice Hawkswell, který si přeje zůstat v anonymitě, nám řekl: „Všichni se modlíme, aby to byla ‚jen‘ nešťastná náhoda. Něco takového by se na tak klidném místě nemělo stát. Nebo rodině, jako jsou Harringtonovi.“

1

Rita, Deanský les, 4. srpna 1971

Ritu napadne, že les vypadá, jako by je měl zaživa sežrat. Světlo podivně zezelenalo a větve mlátí do oken auta. Sevře volant pevněji. Cesta se zužuje. Přemýšlí, jestli nepřehlédla odbočku k domu, nebo jestli je hned za dalším rohem. Příliš rychle vjede do zatáčky a pak dupne na brzdu.

Zhluboka se nadechne. Hledí skrz čelní sklo svého Morrisu Mini, poseté skvrnami od hmyzu, třesťí oči. Co čekala? Něco elegantnějšího. Více ve stylu Harringtonových. Ne *tohle*.

Za vysokou rezavou bránou se z podrostu vynoří panství Foxcote, jako by ho z půdy lesa vyzdvihla geologická erupce. Zchátralá krása. Sloupky dělená okna starého domu opile pomrkávají do tečkovaného večerního slunce. Gigantické stromy převyšují střechu z červených tašek, která se uprostřed prohýbá jako zlomená páteř, a proto se komíny naklánějí v podivných úhlech. Po fasádě ze dřeva a cihel se pne břechťan. Hustý, rozježený, oživlý desítkami drobných ptáků a vzdouvajícím se závojem včel. Usedlost má do elegantního londýnského domu Harringtonových tak daleko, jak si jen Rita dokáže představit.

V autě se na chvíli rozhostí ticho. Ve stromech, nikým neviděný, si datel označuje tukaním své teritorium. Ritě stéká zpod levého kolena studený pramínek potu. Až teď si všimne, že se jí třesou ruce.

I když se snažila před Jeannie a dětmi přetvařovat, panikařila od okamžiku, kdy téměř pět hodin po odjezdu z Londýna odbočili na lesní cestu. Nejen z obavy, že zabije své nejdražší pasažéry. Každou chvíli viděla rozmazaně, dezorientovaná všemi těmi vzrostlými stromy, nedostatečným výhledem na oblohu a vědomím, jak tvrdý je kmen stromu, když do něj narazíte rychlostí osmdesáti kilometrů v hodině. Teď, když přežili cestu, si rukou zakryje ústa. Všechno se děje příliš rychle. Proboha, jak to, že skončila právě *tady*? Ze všech míst zrovna v lese. Nenávidí lesy.

Mělo se jednat o práci chůvy v Londýně.

Ještě před čtrnácti měsíci Rita Londýn nikdy nenavštívila. Ale toužebně o něm snila. Stejně jako o Ritě, kterou by tam mohla být, daleko od Torquay, od všeho, co se stalo. A metropolitní rodině – jako Darlingovi v *Petru Panovi* –, která by ji přijala za vlastní. Bydleli by ve vysokém domě, kde je teplo a kde nemají elektroměr hltající mince jako v babiččině domku. Dostala by vlastní pokoj s psacím stolem a poličkou, možná s výhledem na kypící, vzrušující město. A matka, pro kterou by pracovala, by byla... no, dokonalá. Jemná, laskavá a citlivá. Kultivovaná. Měla by drobné ušní lalůčky a rukama by třepotala jako pták. Jako Ritina vlastní matka, kterou si mlhavě pamatovala. Všechno, co ztratila při nehodě. A co jedna její část stále hledá.

Ráno v den pohovoru se zadívala na kaskádovité vistárie a cukrově bílé štuky domu na Primrose Hill a hned věděla, že je to ono. Její nový domov. Její nová rodina. Když zaklepala na elegantní vchodové dveře, cítila mravenčení jako lehoučké píchání špendlíků a jehel. Srdce se jí rozbušilo pod její nejlepší halenkou, která v Londýně nejlépe nevypadala. Nyní je to její druhá nejlepší halenka, zabalená v kufru spolu s ostatním oblečením – praktickým, obyčejným a většinou s nedostatečně dlouhými rukávy a nohavicemi. To se jí podařilo zachránit po

požáru, který o víkendu zachvátil londýnský dům. I když oblečení vyprala na dlouhý cyklus, stále je cítit kouřem.

Rita se podívá na Jeannie na sedadle spolujezdce. Má na sobě nový úlovek z Harrods a působí londýnsky vyzývavě. V ruce svírá černou lakovanou kabelku, jako by jí šlo o život. Vypadá křehce, rozrušeně. Nedávno zhubla, což je bolestivě patrné. Obzvláště v její těsně přepásané krémové sukni z krepu s páskem zapnutým o díрку dál než dříve, kašmírovém svetříku a vestě šmolkově modré barvy. A bílé hedvábné šále, kterou si omotala jako obvaz kolem krku připomínajícího stoněk. Dokonce má i sluneční brýle, ty ze želvoviny, se skly velkými jako víčka od skleniček s marmeládou značky Hartley. Nasazuje si je vždy po proplakané noci.

Jeannie se nechtěla opustit hotel Claridge's. (Ritě také ne, nikdy nepobývala na místě, kde by nemusela stlát vlastní postel. Pokojská jí ani nedovolila, aby jí pomohla s ošidnými rohy matrace.) Sem rozhodně jet nechtěla. „Příšerné místo. Walterův způsob, jak mě izolovat,“ zašeptala včera večer, když si byla jistá, že ji neslyší děti. Když se teď Rita dívá na panství Foxcote, nemůže si pomoci a v duchu se sama sebe ptá, jestli Jeannie neměla pravdu.

Když nastoupila do práce, všechno bylo jinak. Vzpomíná si, jak v den pohovoru Jeannie četla nahlas její doporučení. Pomalu se rozšiřující úsměv, ruce hladící velké těhotenské břicho. *„Loajální, milá a zbožňovaná mými čtyřmi dětmi. Výborně si umí poradit s miminkem. Praní a vaření nepatří mezi její nejsilnější stránky. Velmi nervózní řidička. Ihned bych ji zaměstnala znovu.“*

Waltera nijak zvláště nezajímala. Rezervovaný, s pečlivě upraveným knírkem, šlachovitý, v hnědém obleku vypasovaného střihu. Choval se přátelsky, ale věcně. Poté, co jí rázně potřásl rukou, se omluvil, poslal pár polibků směrem k dětem a spěchal do práce. Zanechal za sebou slabou mýdlovou vůni

pěny na holení. Tehdy Walter s radostí přenechal veškeré rozhodování o domácnosti na své ženě. Řídil sídlo Harringtonových skláren v Mayfair, nikoli rodinný dům. A zdál se naprosto milý. Pokud se objevily nějaké varovné signály, Rita si jich nevšimla.

Ještě nikdy tolik netoužila získat nějakou práci. Opatrně se spustila na pohovku a pevně sepnula ruce, aby s nimi nervózně nepohazovala. Zkřížila neúhledné nohy v kotnících a zasunula je pod sebe, jak jí nařídila babička. („Tak budeš vypadat menší, drahoušku. Více žensky.“) Usilovně se snažila příliš se nesusmívat, aby působila jako seriózní profesionálka, starší, než ve skutečnosti byla. Hodná tak významného postu.

Jeannie do obývacího pokoje zavolala tehdy pětiletého Teddyho. „Je rozkošný,“ řekla. A skutečně byl. Rita musela bojovat s nutkáním rozcuchat mu kudrnaté vlásky. Pak se objevila dvánáctiletá Hera, očividně méně rozkošná. A jako by to chtěla vykompenzovat, nabídla jí kousek dortu – Jeannie ho nazvala „patisserie“ – na talířku z kostního porcelánu s titěrnou stříbrnou vidličkou. Když jí Hera stydlivě vysvětlovala, jak se vyslovuje její nóbl jméno – „Hír-rah“ –, Rita si vzala talířek. Naklonil se a dort se v děsivě zpomaleném pohybu sesunul na koberec s dlouhým vlasem vedle květináče s aspidistrou. Hera se zachichotala. Rita zachytila její pohled a pak se zcela neomluvitelně také zahihňala, což se snažila zamaskovat záchvatem kašle. Evidentně si to velkolepě pokazila a pošlou ji zpátky do babiččina domku a přeslazeného maloměstského života. Bude dál skrývat své tajemství, na které rozhodně není pyšná. Ale jak jí Jeannie později řekla, díky tomu zachichotání práci získala. Chtěla, aby miminko mělo zábavnou mladou chuť, ne nějakou protivnou starou bábu.

Ale miminko nikdy Ritin smích neslyšelo. Ani nikoho jiného. Je to duch malinkaté panenky, strnulý, bílý, jakoby zamrzlý v čase. Její přítomnost neustále cítíme, ale nikdy se o ní, nedej

bože, nezmíníme. A Rita... co je teď *ona*? Nejen zábavná mladá chůva. Na srdci jí toho leží víc, než jen co si dají ke svačině.

Zdá se, že i stromy na ni shlížejí obviňujícím pohledem a potřásají svými listnatými hlavami. Walter tomu říká „naše malá dohoda“. Když to před dvěma dny navrhl, Rita s tím nechtěla mít nic společného. Jeho pohnutky v ní vyvolávaly silný neklid. „Chcete o tom *přemýšlet*?“ pohrdavě odfrkl. „Tohle je práce, ne jídelní lístek, Rito.“ Volba byla jasná – buď bude souhlasit, nebo odejde („okamžitě, bez doporučení“) a on si najme někoho vstřícnějšího.

„Já musím zůstat v Londýně, kvůli práci, takže si budete muset dělat poznámky o duševním stavu mé ženy.“ Walter si uhladil ustupující vlasy. „Budete mě informovat o jejích náladách. Chuti k jídlu. Kvalitě mateřského přístupu. Samozřejmě očekávám vaši naprostou diskrétnost. Moje žena se to nesmí dozvědět.“

Ritě hlavou vířily myšlenky. Za prvé – kdyby odešla, kam by zamířila? Jak by žila? Babička před několika měsíci umřela – nakonec nešlo o špatné zažívání – a městská rada si vzala domek zpět. Byla odhodlaná dopřát babičce řádné rozloučení. A náhrobek. Náklady spolky všechny její úspory.

A nedokázala snést představu, že by měla opustit Jeanie, Heru a Teddyho, když ji nejvíce potřebovali. Jako by je odepsala. Nebo řekla: „Už vám nemůžu pomoci,“ i když si je jistá, že *může* – zná zármutek, ví, jak člověka zjizví. Ne na kůži, ale na měkkém semiši duše. (A také ví, jaké to je vyrůstat jiný, jako Hera, ta, která nezapadá.) Takže ano, usoudila, že určitě bude lepší, když toto léto bude „podávat hlášení“ o Jeannie. A kdykoli to bude nutné, bude mlžit. Raději ona než nějaká přísná, nově najatá žena. Dokonce i dnes ráno to vypadalo jako správné rozhodnutí. Ale teď, když jsou tady, obklopení ponurými vzrostlými stromy, na místě tak odlehlém, že mají pocit, jako by byli posledními přeživšími

na planetě, si už není jistá. V suchých ústech cítí kovovou pachůť zrady.

„Rito?“ Jeannie se zlehka dotkne její paže a přeruší proud myšlenek, které jí víří hlavou. Jeanniin hlas nese výrazné stopy ranní medikace, což je také důvod, proč Rita řídí. („Směšné. Vidím svatozáře;“ poznamenala Jeannie nad bezchybnými ztracenými vejci u snídaně v hotelu.) „Jste připravená?“

„Ach, ano! Omlouvám se.“ Ritě zahoří tváře. Její svědomí leží příliš blízko povrchu.

„Tak ať už máme tuhle zatracenou záležitost za sebou, ne?“ zašeptá Jeannie chmurně. Rita přikývne a zápolí s řadicí pákou. Jeannie se kvůli dětem přinutí k úsměvu a zvučným hlasem pronese: „Zdravíme tě, Foxcote! Je to vzrušující. No tak, Velká Rito. Jedte.“

2

Sylvie, Kensal Town, Londýn, současnost

Vynáším poslední kartonovou krabici z domu do auta, ruce na vypouklém dně, aby věci, které jsou kousky mě samotné, nevypadly na ulici a nezapříčinily nějakou scénu. Ohlédnu se, dívám se na dům a oči mě pálí. Je po všem? Jsem konečně volná, vysvobozená z rodinného hnízda, z manželství, ve kterém jsem tak dlouho setrvala?

Můj manželský život vždy provázely stěhovací krabice. Příjezdy a odjezdy. Křik a vzlyky. Když jsme se před devatenácti lety nastěhovali, byla jsem v pátém měsíci. Zaneprázdněná vizážistka se sbaleným příručním zavazadlem, neustále připravená během chvíle odletět easyJetem na focení do zahraničí. Nevlastnila jsem odstředivku na salát. Nikdy jsem nevyměnila jedinou plenu. Můj zásnubní prsten, starožitný, zlatý, s hráškově zeleným smaragdem, patřil Steveově pratetě a pokaždé, když jsem se na něj podívala, jsem se musela usmát. Svatba se konala až po porodu, když jsem něco shodila (ne všechno). Měla jsem na sobě krajkové vintage šaty v barvě slonové kosti a lodičky s páskem přes nárt, přesně na způsob Courtney Love. Tancovali jsme na písničku „Common People“ od skupiny Pulp. Brali jsme se navždy.

Taky jsem si nedokázala představit, jak se změní naše ulice.

Levná na to, že patří do druhé městské zóny, bývala domovem prodejny kebabu, místního blázna, který nadával sloupům veřejného osvětlení, i prosperujícího drogového douště. Vchodové dveře domů byly na pokyn radnice natřené rezavě červenou barvou. Teď mají většinou blátivé odstíny uhlé šedi. Z prodejny kebabu se stalo květinářství, populární na instagramu, kde prodávají rudé jiřiny. V ulici bydlí pět žen s exotickým jménem Sophia a nejméně padesát milovníků zdravých ovocných šťáv. Kdybychom měli koupit náš dům teď, nemohli bychom si ho dovolit. My? Zase to myšlenkové uklouznutí. Pořád se mi to stává.

„Sbohem,“ zašeptám. Stěhovala jsem krabice z domu do svého malého bytu celý měsíc, váhavě, zatímco byl Steve v práci. Teď je to hotové a já se cítím nadšená. Ale srdce mě bolí. Nemůžu ho zavřít tak snadno jako vchodové dveře. V tom domě zůstává tolik vzpomínek, uložených jako sluneční světlo ve sklepnici – stále vyšší značky na stěně v koupelně, které ukazují, jak Annie rostla, růžová růže, kterou jsme zasadili na hrob Lettuce, Anniina králíka, složky s roztrhanými papíry z doby před více než dvaceti lety, kdy jsem začínala v redakci časopisu. Tehdy mi ke štěstí stačilo, že jsem cool, ne abych dostala pořádně zapláceno. Teď nemám místo na uskladnění. Ani zahradu. Zato příliš mnoho účtů na to, abych je sama pokryla.

Steve tomu stále říká zkušební odluka. Nevěřil mi, když jsem mu to před šesti týdny řekla poprvé. Ve výbušném tichu jsme jedli těstoviny linguine s krevetami. Ten týden jsem pracovně odjela do oblasti Highlands fotit katalog oblečení na venkov, což zahrnovalo spoustu manšestru, třesoucích se modelek a intenzivního deště. Steve zapomněl, že vyvázejí odpadky – zločin číslo 1. Takže se budeme další dva týdny zabývat recyklováním, a popelnice už stejně byla plná.

Jenže ve skutečnosti šlo o něco jiného. O další vrstvy odpadků nahromaděných v našem manželství. (Další zločiny.)

Sledovala jsem Stevea, jak prsty dekapituje krevetou a tiše si něco brouká. Jeho obličej – hranaté tmavá obočí, jizva na bradě, když v dětství jezdil na BMX kole – mi byl tak dobře známý, že jsem měla pocit, jako bych samotného Stevea ani neviděla. „Co jsem udělal teď?“ zeptal se, aniž by se na mě podíval.

Odložila jsem vidličku. Slova se ze mě přímo řinula. „Steve, už to nedokážu... nás dva.“ Uplynul okamžik. Steve rychle zamrkal. Čekal, že se omluvím nebo svalím vinu na své hormony. Právě hráli „Perfect Day“ od Lou Reeda. Jindy bychom zavtipkovali o tom, jaká to je ironie. Tentokrát ne. Jako kdyby už nic nemělo být zábavné.

„Ale já tě miluju,“ vykoktal Steve celý zaskočený. A v tu chvíli – 19. června ve 20:11 – jsem věděla, že to myslí vážně, skutečně, ale také že si beze mě nedokáže představit život, což není úplně totéž. Pak jsem přemýšlela o naší osmnáctileté dceři Annie, sladce nevšímavé, která někde v Camdenu slavila maturitu, a rozplakala jsem se. Co to *dělám*?

Láska. Stabilita. Nedotčený domov. Ve chvíli, nevysvětlitelně vzácné, kdy Annie vyklouzla na svět, jsem jí tohle všechno slíbila. Netruchlila jsem nad ztracenou svobodou, i když se moje kariéra brzy smrškla jako kašmír v horké vodě. Už jsem nemohla cestovat ani pracovat dlouho do noci. Byla jsem vyčerpaná. Měla jsem tlustá i chodidla. Ale nebylo možné se tomu vyhnout. Současně jsem se cítila hluboce, šokujícím způsobem šťastná, možná poprvé ve svém životě. Střelka na mém kompasu se obrátila. Takže ano, chápala jsem mateřství správně. To bylo to jediné, na čem záleželo. Dala bych Annie úplně všechno, co jsem měla.

Za tímto účelem jsem se ze všech sil snažila zapomenout na Lisu z personálního oddělení – třicátnici s přirozeně zesvětlenými vlasy technikou balayage, která mi na Steveově firemním vánočním večírku polila moje nejlepší šaty od Isabel Marant koktejlem Negroni. Nebo na ženu, se kterou v tenisovém klubu

hraje čtyřhru a o níž jsem si jistá na pětapadesát procent. A další známosti, které jsem během posledních pár let vycítila, ale nebyla schopná je dokázat.

Když se v dětství naučíte pohrůbvat bolestivé věci – což pro mě znamená všechno, co se kdysi dávno stalo v lese, otázky, které moji matku přikovají na místo a způsobí grimasu, jako by dostala infarkt –, dokážete si něco zatraceně dobře nepřipouštět. A taky umíte udržet tajemství. Ale jak se ukazuje, tajemství nezmizí úplně. Stejně jako moli ve skříni. Uždibují, schovaní, dokud si nevšimnete díry.

Když se Anniina školní docházka blížila v létě ke konci, cítila jsem vnitřní změnu, kterou jsem nečekala. Jako bych přeřadila na kole, zvláštní stav volnoběhu a pak zásek na místě. Hlásek v hlavě mi začal šeptat: „Je ti šestačtyřicet let, jestli odejdeš teď, tak *kdy*? Jaký příklad dáváš Annie? Chtěla by, abys byla šťastná.“

Annie to tak úplně neviděla. „Takže jsi celou tu dobu žila ve lži? *Předstírala jsi?*“ zajíkala se, když jsem jí to oznámila. Zoufale jsem se snažila, aby naše odluka vyzněla jako vědomý rozchod ve stylu Gwyneth (což bylo poněkud přitažené za vlasy, to připouštím). Nedokázala jsem jí říct o Steveových aféřkách, protože to je průšvih dospělých. A moje vlastní ponižující záležitost, symptom našeho rozchodu stejně tak jako jeho příčina. A navzdory všemu byl vždycky skvělý otec. Takže jsem řekla: „Jsmo zajedno v tom, že tě oba milujeme, Annie. To je to nejdůležitější.“ Což je pravda. Ale když jsem ji chtěla obejmout, odstrčila mě.

„Proč jsi mě nevarovala? Víš co, mami? Takhle je to celý můj život, ty děláš, la, la, la, všechno je skvělé, jen se moc nevyptávej.“

Ucukla jsem, protože jsem vytušila, že jsem se dotkla něčeho jiného. Uloženého hlouběji v podkoží, žily nelibosti, která se netýkala pouze našeho rozchodu.

„A jsou to *kecy*.“

Druhý den Annie utekla na celé léto do Devonu, do domku její matky, kde na ni čekalo babiččino soucitné rameno. „Právě teď leží na gauči, jí pořádnou porci její domácí karamelové zmrzliny a sleduje reprízy seriálu *Girls*,“ uklidňovala mě máma do telefonu ten večer. „Samozřejmě to není tak, že tě nenávidí! Ne, nech toho, Sylvie. Jsi skvělá matka. Ale je to trochu šok. Cítí se podvedená. Potřebuje čas, aby to strávila. My všichni,“ dodala, což jsem brala jako malé rýpnutí.

Mámu jsem taky nevarovala. Obě sdílíme vážné zprávy na základě pravidla „vědět jen to, co je potřeba“. Jaká matka, taková dcera.

„Dopřej jí bezstarostné léto u moře. Dobře se o ni postarám, nedělej si starosti. Ale kdo se postará o tebe?“

Zasmála jsem se a řekla jsem, že se o sebe dokážu postarat sama. Ano, opravdu. Ale po mnoha letech manželství potřebuju zjistit, kdo jsem.

„Kdo jsi?“ zopakovala tiše po několika vteřinách tíživého mlčení a pak rychle změnila téma.

Annie si rychle obstarala práci servírky a přítele. Do telefonu často tvrdí, ne zcela přesvědčivě, že má špatný signál, a slíbí, že zavolá později. Ale neozve se. Když se zeptám na nového přítele – „Je do něj blázen,“ říká máma –, Annie okamžitě hovor ukončí, jako bych ztratila právo na její důvěru. Můžu se s ním setkat? Ticho. Kdy se vrátí do Londýna a přijde se podívat na můj nový byt? „Brzy,“ odpoví a obvykle se u toho tlumeně chichotá, jako by tam s ní byl její přítel a laskal ji na krku. „Musím jít. Mám tě ráda. Jo, taky mi chybíš, mami.“

Aspoň se baví, říkám si, když parkuju auto ve své nové ulici, která není zdaleka tak hezká jako ta stará, a беру z kufru kartonovou krabici. Už slyším letní puls domu. Z otevřených oken se ozývají zvuky dohadujících se dětí zavřených v malém prostoru, hip-hop, komentáře z rádia – „*Gól!*“ – a operní pěvkyně

ve druhém patře pracující s hrdlem a cvičící stupnice. Nečinně mě sleduje skupinka pubertáků. Na hlavách mají kapuce, opírají se o zeď posprejovanou graffiti a kouří trávu. Zářivě se na ně usměju, protože se odmítám nechat zastrašit. Odhodlaně stoupám čtyři patra schodů a poslední kus mého manželského života mě tíží v náruči.

Bytový dům tohoto typu se v realitních kancelářích označuje jako „industriálně chladný“. Je směsicí obecních a soukromých bytů s betonovými chodbami a balkony s výhledem na Grand Union Canal. Trochu experimentální styl. Můj byt – dvě malé ložnice, ta hezčí připravená pro Annie, jen aby ji použila – patří chápavé staré kamarádce Val. Obvykle ho pronajímá jako Airbnb. Je to neposkvrněná klíčka složená z růžových stěn s obrazy, bílé dřevěné podlahy, berberských koberečků a obrovských, téměř nezničitelných pokojových rostlin s voskovými listy. A to nejdůležitější – je jen pár zastávek metrem od starého domu, takže Annie může bez problémů přecházet mezi mnou a Stevem, jak se jí zlíbí. Nebo taky ne.

Pustím krabici na zem a přeju si, aby tady byl někdo, na koho bych mohla křiknout: „Zapni konvici.“

Ticho mě pronásleduje jako kočka. Pustím rádio a otevřu skleněné dveře na balkon. Paže roztažené, hlavu zakloněnou, předstírám, že jsem ve starém francouzském filmu. Město rachotí a je cítit kanálem, naftou a pivem prosyceným horkem pozdního července. Zvednu obličej ke slunci a usměju se. To zvládnou.

I po měsíci na mě výhled z balkonu působí nově. Jako by velký šedý Londýn rozštípl své skryté zelené srdce a pustil mě dovnitř. Má barvu japonského čaje a je městskou dálnicí pro vážky, motýly a ptáky. Další zajímavé znaky divočiny: třícátník, který má rád klobouky, hraje večer na kytaru a zpívá – podivně bez rozpaků a falešně – na palubě své lodi. Místní volavka. Vystěhovaná ze svého starého domova cítím s touto ošuntělou

městskou volavkou zvláštní spřízněnost. Je nemotorná, přesto stoická, žádné jarní kuřátko. Nemůžu si pomoci, ale vnímám ji jako symbol svojí zvláštní nové svobody. Dnes po ní zatím není ani stopy.

Opřu se rukama o zábradlí, tmavé kudrnaté vlasy mi začnou zlehka povlávat a mysl neklidně poskakuje vpřed jako ručička hodin – k práci, k nejbližší přijatelné chvíli, kdy si dám sklenku vína, pak k Annie. V představách mi rozkvétají obrázky. Mamka se plahočí přes pláž s malou Annie na ramenou. Annie schoulená na pohovce jako hedvábný savec, v hnízdě z polštářů a s hromadou elektroniky. Její pihy, které vypadají jako hvězdičky rozkrojeného kaki a které by štětec vizážisty nedokázal napodobit. Ty pihy mi chybějí. Chybí mi ona. A pořád si dokážu vybavit přesný pocit, jako by se to stalo před několika hodinami, když jsem špičkou prstu přejela po jejím prvním klubajícím se zoubku, skrytém pod bolavou šarlatovou dásní.

Koutkem oka vidím volavku, ztělesnění mé svobody, jak slétne na břeh a změní se v sochu. Usměju se na ni. Zazvoní mi mobil. Číslo nepoznávám, a protože mám podezření na spam, přepojím hovor do hlasové schránky. Zazvoní znovu. „Prosím... Promiňte? ... Ano, Sylvie. Sylvie Broomová... Cože?“ Zatajím dech. Volavka roztáhne svá obrovská křídla, okamžik stojí nehybně, připravená vzlétnout. Čas se zpomalí. Slovo „nehoda“ prořízne horké londýnské odpoledne. Peří zapleská o vzduch a moje volavka je pryč.

3

Rita

Ze zarostlého okraje cesty vyrazí bažant a Rita se lekne. Počká, až se bezpečně vyškrábe do lesa, a pak projede bránou panství Foxcote. Když slyší skřípání kovu, trhne sebou. Doufá, že Jeannie ty zvuky nezaznamenala. Potřebuje, aby první den proběhl hladce, bez jakýchkoli špatných znamení.

„Auto říká au,“ hlásí Teddy ze zadního sedadla. Leží napříč a hlavu má položenou na polštáři na klíně své velké sestry. Jednu bosou nohu tiskne na okénko a rozepnutý pásek od kalhot s laclem se pohupuje. Většinu cesty podřimoval, zatímco Hera seděla ve stavu křehké bdělosti, s tvářemi nacpanými žvýkavými bonbony jako sysel. „Ale nedělej si starosti, Velká Rito. Tentokrát jsi ho poškrábala na druhé straně. Takže to ladí,“ dodá sladce.

Rita se otočí k Jeannie. „*Moc se omlouvám.*“ A ještě víc ji mrzí, že souhlasila s tím, že bude pro Waltera psát tajně poznámky. Jenže to říct nemůže.

Jeannie pokrčí rameny a usměje se, což je první opravdový úsměv za celý den. Jako by se jí docela líbila představa nového škrábance na manželově autě. Rita manželství Harringtonových nechápe. Pokaždé, když si myslí, že mu rozumí, něco to vyvrátí. Jako ten nůž.

Dva dny po požáru se jí Jeannie svěřila, že před Walterem, který zakázal „jakékoli připomínky“, schovala věci mrtvého

miminka pod postelí. A teď se bála, že už je nikdy neuvidí. Rita se okamžitě nabídla, že pro ně dojde. Z vlastní zkušenosti věděla, že vzpomínky se musejí chránit jako vzácné drahokamy – maličkaté, přesto obrovské.

Plazila se po loktech v jemném popelu pod manželskou postelí Harringtonových, zachytávala se neposlušnými prameny vlasů, až nakonec našla tělově růžový sametový pytlík na boty nacpaný jako břicho. Uvnitř byla příkrývka do postýlky, nařasené botičky a stříbrné chrastítko značky Tiffany, kterým miminko nikdy nestihlo zatřást. Ale když se snažila vylézt, málem se zasekla. Uvědomila si, že vždycky je těžší se z ošemetné situace dostat ven než do ní spadnout. A pak si všimla malého kuchyňského nože zastrčeného pod drát z matrace těsně pod polštářem. Jako by čekal, až se Jeannie přehoupne přes postel a popadne ho. Pořád Ritu straší. Neví, co si má myslet. Cítí se Jeannie ohrožená svým manželem? Ublížil jí někdy? Walter by řekl, že je jeho žena paranoidní, ten nuž je dalším znepokojivým příznakem její tragicky rozjitřené mysli, nemoci, která zostouzí rodinu. Tak by zněla jeho verze.

Koneckonců to byl Walter a jeho lékař, kdo poslali Jeannie měsíc po smrti dítěte do Lawns. Rita, která ji jela vyzvednout o osm dlouhých týdnů později, na to nikdy nezapomene. Na fasádu venkovského domu, na ženy s mrtvými očima, které se v dlouhých bílých nočních košilích bezcílně toulaly po zahradách. Mluvila s milou starou dámou, která v náručí houpala polštář. Říkala, že tam je už padesát tři let a čtyřicet let ji nikdo nenavštívil. Rita netušila, že taková místa existují. A slíbila si, že se postará, aby se tam Jeannie už nikdy nevrátila.

„Tak jsme tady!“ Rita vypne motor. Ticho je husté a tlumené, jako by měla zalehlé uši.

Rozhlédne se kolem a všimne si malého hnědého auta, silně zrezivělého, které stojí zaparkované pod masou zimolezu. Není to jediná věc v havarijním stavu. Foxcote svůj boj s lesem

zjevně vzdal už před nějakou dobou. Zeď zahrady na mnoha místech prorazily tlusté kořeny stromů a dovolily tak kopřivám, aby bezostyšně prorůstaly úžlabinami. A trnité ostružiní se rozpíná přes příjezdovou cestu, jako by mělo v úmyslu vplazit se do domu. Vše je zpustlé. Rita doufá, že energie dětí místo pozvedne.

„Ho-ho!“ vykřikne Teddy, rozrazí dveře a vrhne se směrem k dřevěné verandě. Do auta vnikne vzduch. Je štiplavý, voní chlorofylovou zelení a Ritě kupodivu připadá povědomý. Připomíná jí něco dávno zapomenutého. Jemné chloupky na pažích se jí staticky zježí, jako by se otírala o balónek.

„Co tady vlastně *děláme*?“ Hera vrhne otázku ze zadního sedadla jako kámen.

Nálada se prudce propadá. Rita nejdříve nic neříká, dává si pozor, aby se nedotkla Jeannie. Napjatě sleduje, jak si Jeannie zvedá sluneční brýle do tmavých vlnitých vlasů a ve zpětném zrcátku se dívá na svoji třináctiletou dceru s výrazem obezřetné něhy.

Hera jí pohled oplácí. Nemrká. Její oči mají odstín bledé arktické modři, že vidíte až na samé jejich dno – Walterovy oči. Přes čelo jí padá zubatá ofina. Minulý týden se ostříhala tupými kuchyňskými nůžkami, na což její matka reagovala ječením.

Když Jeannie stále mlčí, Rita se k ní otočí. „Na léto utíkáme ze špinavého města,“ řekne vesele, i když Londýn v srpnu miluje, jeho popudlivou energii i masné horko prosycené vůní parků v rohlíku. „Zatímco se bude opravovat dům.“

Jeannie jí věnuje nepatrný vděčný úsměv.

„Ale vždycky jsi Foxcote nenáviděla, matko,“ podotkne Hera. Teddy, důvěřivý a věrný svému jménu, nechápe, co se děje. Hera chápe až příliš a nepřestává rýpat do verze událostí, jak je popisují rodiče. Neunikla jí hádka v hotelové hale. Walter držel Jeannie za paže, jako by jí chtěl něco vštípit, Jeannie

odkláněla hlavu a odmítala se na něj podívat. Něco na dnešním Heřině výrazu Ritu přimělo vybavit si hrnec s vroucím mlékem, které co nevidět překypí.

„Vůbec ne,“ zalže Jeannie tiše.

Rita se kousne do vnitřní strany tváře a cítí se trapně. Ví, že Jeannie neměla jinou možnost než sem přijít. Ne, pokud chtěla, aby děti zůstaly v její péči. Šokovalo ji, když se jí Jeannie svěřila, že nemá přístup ani k rodinným penězům, pouze k prostředkům na chod domácnosti. Takže privilegovaná vdaná žena má ještě menší rozlet než její chůva.

„Ale...“ začne Hera, která si užívá, že jí matka pro jednu věnuje plnou pozornost.

„To stačí,“ přeruší ji Jeannie. „Dnes ne, souhlasíš, miláčku? A přestaň se cpát sladkostmi. Nebudeš chtít svačinu.“

Hera zabouchne dveře auta. Rita ji sleduje, jak rázným krokem kráčí na svých žilkovaných zavalitých nohách k domu. Co Jeannie od smrti dítěte ztratila na váze, to Hera přibrála. Rita všude nachází obaly od sladkostí, v jejich kapsách, pod polštářem. Minulý měsíc ji přistihli při krádeži ve školním obchůdku. Dvakrát.

Tu noc, kdy zemřelo miminko, se v Heře něco zlomilo. Rita se ji mnohokrát snažila přimět, aby si s ní promluvila. Ale Hera se uzavřela jako škeble. Rita ví jen to, že se události posledního roku svým způsobem odrážejí v Heřině zevnějšku. Zmatek se zrcadlí jako stín v jejích bledých očích. A jejím úkolem je tlumit Heřina vzplanutí a chránit ji a Teddyho před nejhoršími z parádních hádek rodičů, které otřásají domem v základech. (Rita si často připadá stejně užitečná jako deštník při vichřici o síle devíti stupňů.)

„To začíná dobře,“ poznamená Jeannie.

„Nebojte se, ona se vzpomíná.“ Z nějakého důvodu Rita v Heru věří. Horečnatá dívka ji chytila za srdce. „Vezmu nějaká zavazadla a společně se tady porozhlédneme.“ Protáhne si

dlouhé nohy, které na sedadle řidiče trpí křečemi. Pak vyrazí k zavazadlovému prostoru, i když ví, že jí nejde o zavazadla.

Když se víko s uspokojivým cvaknutím zvedne, Rita zhluboka vydechne, ačkoli si ani neuvědomila, že zadržuje dech.

„Váš drahocenný náklad přežil?“ zavolá Jeannie zevnitř auta.

„Ano!“ Rita se zasměje. Její přirozený optimismus se vrací.
„Živ a zdráv.“

„Říkala jsem vám, Rito, že to bude v pohodě, když ho zaklíníte mezi kufry.“

Skleněná zimní zahrada, terárium malé jako pro panenky, je Ritiným jediným majetkem, na kterém jí záleží. Jediná věc, kterou vlastní a která nemá žádný praktický účel. V noci požáru, poté co ve tmě odtáhla Jeannie a děti dolů po zakouřeném schodišti, se pro něj snažila vrátit, ale sálající horko ji zarazilo. Zachránila ho, až když si přišla pro věci po miminku. Připadalo jí to jako shledání se starým přítelem, drahým tichým společníkem. Honosící se tím nejkrásnějším kamenem porostlým mechem a kromě jiných rostlin i kapradinou, kterou pojmenovala Ethel, a další, vypěstovanou z drobné černé spory (Dot), je terárium jedinou konstantou mezi jejím nepravděpodobným životem chůvy a Životem Předtím.

Odmalička – ačkoli byla vždycky největší ve třídě, a tudíž tou nejméně pravděpodobnou kandidátkou na roli anděla v živém betlému nebo slečnou, kterou by, o pár let později, nějaký kluk vyzval k tanci – stávala na okenním parapetu vitrínka s rostlinami, která dříve patřila jejímu mrtvému otci. Dívá se do ní jako jiné mladé ženy do zrcadla. Když přimhouří oči přes půlměsíček řas, může se schovat uvnitř skla a přikrčit se ve všech krajinách, které kdy vytvořila. Třeba na pláži, kterou udělala z hrsti písku, u malé bonsaje, jejíž kmen je zkroucený jako šedá školní ponožka, na prérii pampelišek zachráněných z praskliny v dláždění. Všechna její stará já v různém věku a různých velikostech, která v Ritině mysli cestují po světě,

zkroceném a ovládaném jejími prsty. A ten děsivý, velký svět zůstává mimo.

Odolá nutkání přenést terárium do domu bezpečně jako první a vezme zavazadla dětí.

Obejde přední část auta a zaplevelený šterk jí křupe pod nohama. Shýbne se k Jeannie, která se ani nepohnula. „Mám vzít i váš kufr?“

„Ne, ne. Já to zvládnu. Jděte dovnitř, Rito. Potřebuju chvíli.“ Rozepne kabelku a přehrabuje se v ní, aby našla cigaretu.

Rita zaváhá. Bojí se, že by Jeannie mohla skočit za volant a odjet zpátky do hotelu nebo se vrátit do domu, který pohltily plameny. Stalo se to v den, kdy by miminko slavilo narozeniny. Skutečnost, o které se nikdo nezmíní. Hasiči z požáru vinili starožitnou lampu ve tvaru palmy v salonku. Ale Rita si tím není tak jistá.

Okamžik se napíná jako nit.

„Nebojte se, Rito. Jen si dám cigaretku,“ řekne Jeannie sarkastickým tónem.

Rita zrudne a usměje se, už je klidnější. Ale když míří k domu, slyší zašumění plynu v zapalovači a zamumlání: „I když bych mnohem radši tenhle podělaný dům podpálila.“

4

Hera, 4. srpna 1971

Když jsem se ráno podívala z okna svého pokoje, minulý týden to bylo rok, londýnská obloha byla modrá a klidná. Zdálo se, že celé město zadržuje dech a čeká, až nad střechami zahlaholí první pláč našeho miminka. Holčička měla přijít na svět až za dva týdny. Termín jsem si zakroužkovala ve svém kalendáři a červenou fixou jsem ještě přimalovala srdíčko. Ale sousedé už začali nosit nádoby z varného skla plné klobás zapečených v těstě a kuřecího salátu. Na matku, která začala chodit jako kovboj, přišly „drobné stahy“. Při těch slovech jsem si vybavila neklidně poletující ptáky v zahradě.

Po obědě jsem jí pomohla rozložit na postel staré ručníky a pak noviny na podlahu. Chichotaly jsme se nesmyslným veršíkům, které nám otiskly na prsty. Snažila jsem se nepředstavovat si, co se má do těch novin vsáknout. Místo toho jsem se soustředila na to, jaké to bude, až si pochovám svoji sestřičku. (Uzavřela jsem dohodu s Bohem, abych si zajistila sestru, spojenkyni, nejlepší kamarádku, jakou jsem nikdy neměla. Ale zapomněla jsem Boha donutit ke slibu, že s námi holčička zůstane.) Bude červená a sraštělá jako ocucaný palec a vyroste z ní trochu obyčejnější verze mě samotné. Představovala jsem si, jak ji kolébám na klíně a lidi říkají, aby to slyšela moje matka: „Ach, ty jsi taková hodná velká sestra, Hero. Má štěstí, že

tě má.“ A já skromně krčím rameny, jako bych už týdny netrénovála a nepoužívala k tomu sousedovic kočku.

Ale pak stahy přestaly. Připadalo mi to jako večírek, který na poslední chvíli zrušili. Vyčkávali jsme. Přijela teta Edie a jako vždycky vyvolala rozruch. Teta Edie o sobě prohlašuje, že je příliš chytrá na to, aby se vdala. Nosí bílou košili a tmavě modré kalhoty a pracuje pro zpravodajský časopis, který ji posílá do zahraničí – na nebezpečná místa, vyzbrojenou perem. Dvakrát ji postřelili. Má milostné románky s válečnými fotografy. Hrát si s dětmi ji nudí. Kdykoli s námi šla krmit kachny do Regent's Parku, potlačovala zívání, při kterém jí z pusy bylo cítit kafe, a kontrolovala čas na svých pánských hodinkách. Právě proto jsem ji měla tak ráda.

„Nenech se od nás zdržovat, Edie, frontová linie volá,“ bručela matka trochu kysele, takže mě napadlo, jestli jí krmení kachen taky nepřipadá nudné, jen to nesmí říct. Matka měla tetu Edie mnohem raději, když u toho zrovna nebyla. Stala se užitečným referenčním bodem při hádkách s mým otcem, třepotavá jako pestrá vlajka nové vzrušující země. Ženy jako ona jsou budoucnost, prohlašovala moje matka a šlehala těsto na koláč stále usilovněji, takže kapky létaly vzduchem a dopadaly na nečekaná místa, jako třeba otcovo zvednuté obočí. Matka by žila stejným způsobem jako Edie, kdyby se nevdala tak mladá – v devatenácti – a nenarodila jsem se já (šest měsíců po svatbě). Vždycky mě mrzelo, když to řekla. Jako bych přišla, zabránila jí být sama sebou a zavlékla ji zpátky do doby před vynálezem televize.

Každopádně to úterý náš život stále připomínal jeden z matčiných časopisu *Dům & zahrada*. Na jídelním stole, který se leskl jako zrcadlo, byly ubrousky složené do tvaru vějíře. Tehdy jsem byla baculatá, ne tlustá. Matka byla ještě naprosto příčetná. Měla na sobě šaty s potiskem jablek, které se jí při pohybu vzdouvaly přes břicho, jako by si to užívaly. Teta Edie

přivezla nějaké věci pro miminko, stříbrné chrastítko a žlutou deku, měkoučkou jako máslo. Když se matka nedívala, zuby odstranila cenovku. Z tetina výrazu bylo zřejmé, že si návštěvu špatně načasovala – myslela si, že jí nehrozí žádné riziko, protože do porodu zbývají dva týdny. A teď se tady zasekla. Stejně jako my. Stejně jako miminko.

Matka po chvíli začala kroužit po obývacím pokoji. Jednou rukou se podpírala v kříži a funěla jako konvice, ve které se vaří voda. Pak se napřímila. Krátce a zadýchaně se zasmála, znovu sama sebou. Teddymu se to nelíbilo. Stejně jako tetě Edie, která se zeptala: „Kristepane, Jeannie, nechceš sanitku?“

„Ne, chci být chlap!“ odsekla hlasitě.

Nebyla to jen matčina slova, která zhrubla. Vypadala jinak, tak nějak ošklivě. Obličej měla rudý a opuchlý. A dokonce i její chodidla byla masitá a nateklá – mohla bych do nich zatlačit prstem a ztratil by se mi v nich nehet. Když přecházela ve svých šatech s jablky před sluncem ozářeným oknem, břicho už neměla vysoké a kulaté, ale propadlé. Jako by to něco uvnitř bylo příliš těžké, aby se tam ještě udrželo. Představa, že něco tak velkého opouští její tělo stejnou tajnou štěrbinou, jakou jsem měla mezi nohama já, mě znepokojovala. Mechanismus jsem nedokázala pochopit, ale útechou mi bylo vědomí, že to už někdy v minulosti fungovalo.

Táta přišel dřív z práce. Strhl si kravatu a přinesl matce sklenici vody, kterou odstrčila, jako by udělal něco špatně. Pak nechal tetu Edie a matku o samotě a sedl si na kovové schodiště, které se spirálovitě stáčelo na terasu. Zapaloval si jednu cigaretu za druhou a mračil se, jako by příchod miminka vyžadoval vážnou mentální přípravu. Když se matce zvětšovalo břicho, dělával to často.

V jednu chvíli zazvonil v hale telefon. Táta se vyškrábal na nohy, aby ho zvedl. Sykl něco do sluchátka a pak ho zaklapl zpátky do vidlice. Matka s tetou Edie si vyměnily zvláštní

pohledy. Táta tam zůstal stát a zíral na telefon. Cigareta mu v prstech shořela na váleček popela, který pak spadl na podlahu. Když se matka zeptala, kdo volal, neodpověděl. Teta Edie předstírala, že si čte *Dům & zahradu*. Takže porodní asistentku jsem dovnitř pustila já.

Matka se začala chytat pohovky, jako by se jí snažila zabránit, aby neutekla přes celou místnost. Kudrny se jí lepily na čelo, mastné a tmavé. „Je nejvyšší čas, abys šla spát,“ podařilo se jí usmát, i když zatínala zuby. Objala mě. Voněla jinak. „Do rána budeš mít dalšího sourozence.“ Pak hlasitě nasála vzduch a dodala: „Zůstaň nahoře s Velkou Ritou, ano, zlato?“ Nenechala jsem se dlouho pobízet.

Velká Rita vyšla z Teddyho pokoje v horním patře. Na tváři jí zářil úsměv jako slunce na mořské hladině. Sukni měla promočenou, jak koupala Teddyho, a ve vlasech se jí zachytila housenka z bílé pěny. Tenkrát s námi ještě nebyla dlouho – jen pár týdnů, ale její přezdívka se už vžila. Kdykoli jsem ji viděla, byla jsem mile překvapená. Čekala jsem, že ji nebudu mít ráda, stejně jako všechny ostatní matčiny pomocnice a chůvy, které k nám přišly po smrti chůvy Burtové před dvěma lety. (Levou rukou rozdávala prudké políčky, a když se mračila, její vrásky vypadaly jako otisk vidličky zabořené od koláče.) Ani chůvu Burtovou jsem neměla ráda. Zato Velkou Ritu jsem ráda měla. Dávala mi otázky. V místnosti jí bylo plno. Měla stejně velké ruce jako táta, ale nikdy je nepoužívala k fackování. A když se Teddy v noci vzbudil a děsily ho stíny pod postelí, slyšela jsem, jak říká: „Nejbezpečnější místo na celém světě je přesně tam, kde teď jsi, Teddy.“ Jako by se zlé věci děly mimo domy, jako je ten náš. Nikdy ne uvnitř.

Rita není ani hezká, ne úplně zjevně. Asi by na tom nemělo záležet. Ale záleží. Strávila jsem celý svůj život s lidmi, kteří zírají na tvář mojí matky, pak se podívají na mě a vidí, že jsem její podobu nezdědila. Hezcí lidé čekají, až si všimnete vy jich,

místo aby si všimli oni vás. Hned jsem poznala, že Velká Rita je ta, která si všímá. Má velké oči barvy mokré pláže. Moc se mi líbila i obyčejnost jejího jména. Připomínalo mi občůdky se zmrzlinou a hranolky v kornoutu z novin, věci, které nemám povolené. („Raději ne, dokud ti nezmizí ten dětský tuk, zlatičko,“ říká matka, která si nikdy nepřestane hlídat svou postavu. Nebo moji.) Chtěla jsem se jmenovat jako ona. Nesnáším, když musím opakovat své jméno a hláskovat ho. Hera je mimo jiné řecká bohyně manželství, což není ani vtipné. Ale myslím si, že se mi Velká Rita zamlouvá hlavně kvůli tomu, že mě má ráda. Když táta žertem prohlásil, že mi člověk musí přijít na chuť jako růžičkové kapustě, zvedla si ruku před pusou a zašeptala: „Moje oblíbená zelenina.“ Nejsem si jistá, jestli mi někdo někdy řekl něco hezčího. Na rozdíl od jiných chův nás brala do města, do muzeí a galerií. Nebo jsme blbli v blátě u Temže, kde jsme si nacpali kapsy malými špinavými poklady. Bahno nám čvachtalo pod nohama a kovový pach řeky ulpíval na našich studených zruřovělých konečcích prstů. Dokud jsme ty svoje nálezy neumyli nad dřezem, nikdy jsme nevěděli, co se z nich vyklube.

Ten večer byl stejný. Obě jsme byly moc rozrušené. Nemohla jsem usnout. Poprosila jsem ji, aby mi znovu vyprávěla o své skleněné vitrínce s rostlinami. Seděla na kraji mojí postele a tichým, příjemným hlasem mi vysvětlila, že se terárium kdysi nazývalo Wardova skříňka a bylo navržené tak, aby lidé mohli pěstovat rostliny ve znečištěném londýnském ovzduší nebo je převážet na velké vzdálenosti do zámoří. A jak navždy změnilo botaniku a to, co můžeme vidět v botanické zahradě Kew Gardens. Když mi pak ztěžkla víčka a hlavu jsem měla plnou kapradin, přestala mluvit a přikryla mě prostěradlem. Na deku bylo moc teplo.

Probudila jsem se do dusna a tmy. Podlahou ke mně doléhaly výkřiky, ze kterých mi v žilách tuhla krev. Matka umírala. Na hlavu jsem si přitiskla polštář. Přála jsem si, aby se stalo,

co se má stát, ale aby už neměla bolesti. Velká Rita mě přišla zkontrolovat. Řekla mi, že zítra už bude ležet v postýlce krásné miminko. Ale když mi odhrnovala vlasy z obličeje, cítila jsem, jak se jí třesou prsty.

O hodinu později jsem otevřela okno a klekla jsem si k němu s bradou opřenou o chladný parapet. Dívala jsem se na střechy a vycházející růžové slunce. Pořád jsem tam klečela, když před domem zastavila sanitka. Na místě, kde obvykle zastavuje s veselým zacinkáním vůz s mlékem. A když po schodech seběhla porodní asistentka, velká lucerna nade dveřmi osvětlila uzlíček v její náruči. Šok z toho, co jsem viděla, mi vymetl úplně všechno z hlavy. A pak i ze žaludku. Vzpomínky se nevrátily. Pořád se snažím a snažím, ale nic si nedokážu vybavit. Ať už jsem viděla cokoli, je to vyškrábané jako obličej z fotografie. Táta tvrdí, že je to tak nejlepší. Že musím zapomenout na všechno, co jsem tenkrát v noci možná viděla, a uvědomit si, že jsem vždycky měla směšně bujnou fantazii. A vůbec nikdy se už o tom nezmiňovat.